

danste Folfekirke, idetmindste saaledes som den nu er, skulle være bestilte paa en vis Maade; ikke Enhver kan tiltage sig Lærermyndighed eller Lærerrettighed. Der kan være andre Kirkesamfund, hvor man finder det rigtigt, at Enhver, som anseer sig kaldet dertil, optræder som Lærer, men i vor Kirke er det Reglen, at Lærerne skulle udnævnes og kaldes af Kongen. Nu kan man vel ganske vist sige, at Rettigheden til at kalde dem burde være i andre Hænder og udøves paa en anden Maade, end det nu er Tilfældet, saaledes at navnlig Menighedens selv deeltog deri; men derom handles der slet ikke i nærværende Lovudkast, og det er heller ikke samles Hensigt. Lad os derfor fremhæve dette Punkt, saalænge det endnu er den bestaaende Regel: at i den danske Folfekirke Kongen, understøttet af Ministeriet, kalder Præster og entledige Præster. Ved nærværende Forslag gjør man nu Indskrænkninger heri med Hensyn til Entledigelsen, idet man siger: Ja, Hans Majestæt kan vel entledige fra Kaldet, men han kan ikke entledige fra den præstelige Virksomhed. Men man gjør derimod ikke nogen Forandring med Hensyn til Præsternes Kaldelse. Altsaa ville Menighederne ved Forslaget slet ikke opnåe det, som man siger, at man vil unde dem, nemlig Afgang til at vinde andre geistlige Kræfter. Thi hvad vil det sige, at man kan henvende sig til en enkelt entlediget Præst, og det er kun dette, der ved Udkastet stilles til Menighedens Disposition, og intet Andet. Derfor kom ogsaa den ærede Ordsfører til den Slutning, som han udtalte, at, skulde der komme Noget ud af den hele Bestræbelse, maatte man lade flere blive Præster, for at der kunde være Måge, imellem hvilke Menighederne kunde vælge. Jeg er imidlertid vis paa, at den ærede Ordsfører, naar han gjennemtænker Sagen, vil see, at der behøves noget Mere i denne Retning, end en Bestemmelse om, at enhver theologisk Kandidat skal have Krav paa Ordination og derefter kan drage ud og virke som Præst. Thi lad det dog for Guds Skyld ikke komme dertil, at en Embedsexamen berettiger enten til Embede eller til at være Lærer. Det er godt nok, at man har Kundskaber, og det er en Betingelse, uden hvilke man ikke bør

kunne blive Lærer. Men naaget der kan være en heel Deel, der savnes i vor nuværende Maade at udnævne Præster paa — jeg indrømmer, at der savnes en heel Deel — kan jeg dog forsikre, at det, naar der er Spørgsmaal om at gjøre en theologisk Kandidat til Præst, først meget alvorligt bliver undersøgt, hvorledes han hidtil har levet og virket, og hvilken Charakter han har vist, forsaavidt han dertil har havt Leilighed, inden han bliver Præst. — Da der nu saaledes slet ikke i dette Lovudkast bliver foretaget eller kan foretages nogen Forandring i Henseende til den almindelige Regel for, hvorledes man i den danske Kirke faaer Ret til at blive Præst, nemlig ved Udnævnelse af Kongen, — og til at gjøre Forandring heri, vilde der udføres langt videre gaaende Skridt — saa vil Lovudkastet — jeg taler her kun om dets § 1 — saven enhver Virkning udover et ganske enkelt Tilfælde. De danske Menigheder faaer ved denne Bestemmelse ikke flere geistlige Kræfter til deres Tjeneste, naar undtages den ene Mand, som Andre have nævnt her i Salen, men som jeg ikke vil nævne. Jeg har troet at burde gjøre ret stærkt opmærksom herpaa, thi det viser sig derved at være en Lovbestemmelse om en enkelt Mand. Tænkes en sliq Lovbestemmelse almindeligere anvendt, vilde man snart føle, at den hang sammen med hele Kirkens øvrige Organisation, og man vilde da let see, at det ikke gik an uden videre at kunne sætte to Præster ved Siden af hinanden, en bunden Præst, der var udnævnt for et bestemt Embede, der skulde, og burde virke i dette, og ikke burde forsumme sit eget Embede for at virke andetsteds, og en fri Præst, der virkede, hvor det kunde hælde sig. Lovudkastet staaer altsaa i nær Forbindelse med hele Kirkens Organisation, og denne Sammenhang gaaer meget videre, end det ved første Seelse synes. Naar den ærede 1ste Landsdagsmand for 10de Kreds (Pehmann) sagde, at vi ved paa den i Udkastet bestilte Maade at løse vor Kirkeforfatning vilde komme hen til nordamerikanske Tilstande, saa troer jeg, at han tager feil heri, thi vi vilde komme hen til en meget mere forvirret og uordentlig Tilstand end den, der hersker i Nordamerika; thi der har man dog